

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o wysokość emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 czerwca 2021 r.,

na skutek zażalenia odwołującego się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt III AUa [...] (WSCU [...]),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 9 marca 2021 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną W. W. (skarżący) od wyroku tego Sądu z 30 listopada 2021 r., III AUa [...] jako wniesioną osobiście przez skarżącego. Skarżący był prawidłowo pouczone o obowiązku ustanowienia pełnomocnika oraz o możliwości złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Skarżący zaskarżył postanowienie Sądu drugiej instancji pismem zatytułowanym „kasacja”, w którym zawarł wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Sąd Apelacyjny w [...] wezwał skarżącego do przedłożenia w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku, oświadczenia obejmującego szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania w terminie 7 dni. Termin ten nie został dochowany a wniosek został zwrócony (k. 65), zaś akta sprawy z zażaleniem zostały

przekazane, po doręczeniu odpisu zażalenia organowi rentowemu, do Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu jak oczywiście niedopuszczalne. Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus zastępstwa strony przez profesjonalnego pełnomocnika ma charakter bezwzględny, co oznacza, że strony muszą być w tym postępowaniu reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CO 10/12, LEX nr 1170207). Istota przymusu adwokackiego prowadzi zaś do wyłączenia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolności strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych (tzw. zdolności postulacyjnej). To powoduje, że czynności podejmowane przez stronę osobiście są bezskuteczne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12, LEX nr 1294195 oraz z dnia 7 stycznia 2014 r., II PZ 30/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 80).

Zgodnie z art. 130 § 5 k.p.c., pismo kierowane do Sądu Najwyższego, sporządzone z naruszeniem obowiązku adwokacko-radcowskiego, obarczone jest nieusuwalną wadą i podlega zwrotowi, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Odmienność rygoru niedochowania tego obowiązku dotyczy szczególnej kategorii pism procesowych, jakimi są środki zaskarżenia, które generalnie z powodu braków formalnych i niezachowania wymagań ustawowych podlegają odrzuceniu, a nie zwrotowi. Ze względu na systemową konieczność zapewnienia jednakowej treści rozstrzygnięciom, wydawanym w przypadku środków zaskarżenia niespełniających ustawowych wymagań, przyjęto zatem, że każdy z takich środków, adresowany do Sądu Najwyższego, który został osobiście sporządzony przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, podlega odrzuceniu. Dotyczy to wszystkich środków

zaskarżenia rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2018 r., II UZ 25/18, LEX nr 2574435).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.